

16^η Διεθνής Συνάντηση για τις
Νέες Φιλοσοφικές Πρακτικές
Στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Ημέρας Φιλοσοφίας
18-19 Νοεμβρίου, Ρόδος, Παν/μιο Αιγαίου

16èmes Rencontres Internationales
sur les Nouvelles Pratiques Philosophiques
Dans le cadre de la Journée mondiale de la philosophie
18-19 Novembre 2017, Rhodes, Université d'Égée

16th International Meeting on
New Philosophical Practices
In the frame of International Day of Philosophy
18-19 November 2017, Rhodes, University of the Aegean

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ
RÉSUMÉS
ABSTRACTS

Journée
mondiale de la
philosophie

Organisation
des Nations Unies
pour l'éducation,
la science et la culture

Organisation
des Nations Unies
pour l'éducation,
la science et la culture

Chaire UNESCO
Pratiques de la philosophie avec les enfants -
une base éducative pour le dialogue interculturel
et la transformation sociale

Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Organisation
des Nations Unies
pour l'éducation,
la science et la culture

Commission
nationale française
pour l'UNESCO

Πανεπιστήμιο Αιγαίου
Σχολή Ανθρωπιστικών Επιστημών (Σ.Α.Ε.)
Τμήμα Επιστημών της Προσχολικής Αγωγής
& του Εκπαιδευτικού Σχεδιασμού (Τ.Ε.Π.Α.Ε.Σ.)

Παρουσίαση και άσκηση Φιλο-Τέχνη**Présentation et exercice Philo-Art****Presentation and exercise Philo-Art****Ενσωματώνοντας το τυχαίο στη διαδικασία δημιουργίας****Maud Hagelstein, Mélanie Olivier**

Στο έργο του «Η Τέχνη ως εμπειρία», ο αγγλοσάξωνας φιλόσοφος John Dewey αναπτύσσει την ιδέα, σύμφωνα με την οποία «ο τελειωμένος χαρακτήρας μίας εμπειρίας» δεν εφαρμόζεται παρά στο αποτέλεσμα, είναι δε τόσο «ενδιάμεσος» όσο και «τερματικός» - με την έννοια ότι κάθε ενέργεια συστατική της πράξης αξίζει την ίδια προσοχή και ότι το «τελείωμα» οφείλει να είναι συνεχές. Ο καλλιτέχνης στοχεύει λοιπόν σε μία ορισμένη απροσδιοριστία της εμπειρίας, ικανή να ενσωματώνει, όταν παρουσιάζονται, τις τυχαιότητες που συνδέονται με το πραγματικό. Δίχως αυτήν, το έργο «διατρέχει τον κίνδυνο να είναι ένα προϊόν μηχανικό ή ακαδημαϊκό» (Dewey J., 2010, p. 237). Δεξιοτεχνία, έλεγχος των μέσων και τεχνική (κυρίως όταν αυτά ενέχονται) θα ήταν ικανότητες ανίερης στη ζωτικότητα της τέχνης. Η υπάκουη αποδοχή της σύμβασης και της αυστηρής αναπαραγωγής μιας υπάρχουσας τεχνικής θα ήταν οι βασικοί εχθροί της αυθεντικής καλλιτεχνικής εμπειρίας (Dewey J., 2010, p. 89).

Εάν το έργο οφείλει ιδεωδώς να παραμείνει ανοιχτό στα τυχαία συμβάντα, στις μεταμορφώσεις, στις παρακάμψεις, είναι με την έννοια της ακύρωσης των ενδεχόμενων επιπτώσεων του ελέγχου των μέσων και της αποδιοργάνωσης της ιδέας των επιτευγμάτων της τεχνικής. Γι'αυτό, πρέπει να αποδεχτούμε ότι το παράγωγο διαφέρει από αυτό που είχε προγραμματιστεί: «Ο πραγματικός στόχος ενός καλλιτέχνη συνίσταται στην οικοδόμηση μιας εμπειρίας συνεκτικής στο επίπεδο της αντίληψης ενσωματώνοντας επίσης συνεχώς την αλλαγή καθόσον αυτή εξελίσσεται» » (Dewey J., 2010, p. 105). Το μοντέλο που υπερασπίστηκε ο Dewey - και που το επανέλαβαν οι καλλιτέχνες στο χώρο του σχεδίου, της πλαστικής έκφρασης και της performance (happening)- φανερώνει ένα άνοιγμα που όχι μόνο προϋποτίθεται αλλά αναζητείται στις συμπτωματικότητες. Η ανοιχτότητα έχει να κάνει με την αναγκαιότητα διεύρυνσης της καλλιτεχνικής εμπειρίας προς αυτό που υπερβαίνει το επίπεδο της απλής παραγωγής του έργου αλλά το συνοδεύει – από την ανάδυση της ιδέας, περνώντας από όλες τις περιπλανήσεις ή τα λάθη και μέχρι την ολοκλήρωση του project, που δεν είναι ένα τέλος καθεαυτό αλλά ακολουθεί το σύνολο της διαδικασίας.

Σε επίπεδο πρακτικής, θα πειραματιστούμε σε μία διαδικασία δημιουργίας, με την παρέμβαση μίας έρευνας του συμπτωματικού και αντίστοιχα την υποστήριξη μίας φιλοσοφικής συζήτησης.

Intégrer l'aléatoire au processus de création**Maud Hagelstein, Mélanie Olivier**

Dans *L'art comme expérience*, le philosophe anglo-saxon John Dewey développe l'idée selon laquelle le «caractère abouti d'une expérience» ne s'applique pas qu'au résultat, il est «intermédiaire» autant que

«terminal» – au sens où chaque opération constitutive de l'action mérite la même attention et où la «finition» doit être continue. L'artiste vise donc une certaine indétermination de l'expérience, capable d'intégrer quand elles se présentent les contingences liées au réel. Sans quoi l'œuvre «court le risque d'être un produit mécanique ou académique» (Dewey J., 2010, p. 237). Virtuosité, maîtrise et technique (surtout quand elles se regardent) seraient des aptitudes néfastes à la vitalité de l'art. L'acceptation docile de la convention et la reproduction rigide d'une technique existante seraient les principaux ennemis de l'expérience artistique authentique (Dewey J., 2010, p. 89). Si l'œuvre doit idéalement rester ouverte aux accidents, aux transformations, aux détours, c'est donc dans l'idée d'annuler les éventuels effets de maîtrise et de déjouer l'idée de prouesse technique. Pour cela, il faut accepter que l'issue diffère de ce que l'on a planifié: «La véritable tâche d'un artiste consiste à construire une expérience cohérente sur le plan de la perception tout en intégrant constamment le changement au fur et à mesure de son évolution » (Dewey J., 2010, p. 105). Le modèle défendu par Dewey – et repris par les artistes dans les champs du dessin, de l'expression plastique et de la performance (happening) – manifeste une ouverture non seulement assumée mais recherchée aux accidents. Celle-ci tient à la nécessité d'élargissement de l'expérience artistique à ce qui dépasse la seule production de l'œuvre mais qui l'accompagne – depuis l'émergence de l'idée, en passant par toutes les errances ou erreurs, et jusqu'à l'accomplissement du projet, qui n'est pas une fin en soi mais qui poursuit l'ensemble de la démarche.

En pratique, nous expérimenterons un processus de création où interviendra une recherche de l'accidentel et sera le support d'une discussion à philosophique.

Incorporating randomness into the creative process

Maud Hagelstein, Mélanie Olivier

In his work "Art as Experience", the Anglo-Saxon philosopher John Dewey develops the idea that "the finished character of an experience" applies only to the result, being both "intermediate" and "terminal" - in the sense that every action constitutive of the praxis deserves the same attention and that the "ending" must be continuous. The artist therefore aims at a certain indeterminacy of the experience, able to incorporate, when presented, the randomness associated with the real. Without this, the project "runs the risk of being a mechanical or academic product" (Dewey J., 2010, p. 237). Virtuosity, mastery and technique (especially when they are involved) would be profane skills in the vitality of art. The obedient acceptance of the convention and the strict reproduction of an existing technique would be the main enemies of the authentic artistic experience (Dewey J., 2010, p. 89). If the work ought ideally to remain open to accidental events, to transformations, to detours, it is in the sense of canceling the potential effects of the control of means and disorganization of the idea about the achievements of the technique. Therefore, we have to accept that the product differs from what was planned: "The real purpose of an artist is the construction of a coherent experience at the level of perception by also continually incorporating change as it evolves" (Dewey J., 2010, p. 105). The model defended by Dewey – and which was repeated by artists in the field of design, plastic expression and performance (happening) - reveals an opening that is not only supposed but is sought after in coincidences. Openness has to do with the necessity of expanding the artistic experience to what goes beyond the level of the simple production of the work, but it accompanies it - from the emergence of the idea, through all the wanderings or mistakes and until the completion of the project, which is not an end in itself but follows the whole process.

On practical level, will be experimenting with a process of creation, through the intervention of a research of the accidental and correspondingly the support of a philosophical discussion.

Στο πλαίσιο του κατευθυντήριου-ευρύτερου σχεδίου έρευνας «PhilosophAlia» (<http://www.pse.aegean.gr/labs/eeprreff/default.aspx?Submenu=67&Show=list>), θα παρουσιαστούν:

1. «Διασχίσεις», η φιλοσοφία ως συνομιλήτρια

e

Performance : Som Body

a

Έλενα Θεοδωροπούλου, Εύη Δημητροπούλου, Ομάδα Φοιτητών-τριών

Μία ομάδα φοιτητών και φοιτητριών προσκαλείται να αντιδράσει και να κινητοποιηθεί σε συνάρτηση με ένα αρχικό εννοιολογικό σενάριο που, διαμέσου του τρόπου και του ρυθμού των αντιδράσεων και των κινήσεων που συμβαίνουν/αναδύονται εν είδει διαλόγου/συνάντησης, εξελίσσεται και μετασχηματίζεται. Το στοιχείο του αυτοσχεδιασμού παραμένει και μέσα στην τελική παράσταση, καθώς η ίδια οργανώνεται ως μία πρόβα/επανάληψη ανάμεσα στις άλλες, μέρος μίας συνεχούς διαδικασίας.

Dans le cadre du projet directeur de «PhilosophAlia»

(<http://www.pse.aegean.gr/labs/eeprreff/default.aspx?Submenu=67&Show=list>), vous sont présentés:

1. « Traversées», la philosophie comme interlocutrice

e

Performance : Som Body

a

Elena Théodoropoulou, Evi Dimitropoulou, Groupe d'Etudiant-es

Un groupe d'étudiants/es est invité de réagir et de se mobiliser en fonction d'un scénario conceptuel initial qui, à travers la modalité et le rythme des réactions et des gestes qui arrivent/émergent en guise de dialogue/rencontre, évolue et se modifie. L'élément d'improvisation demeure dans la présentation finale qui elle-même est organisée comme une répétition parmi d'autres, partie d'un processus en continuation.

In the framework of the directional-wide research project "PhilosophAlia"

(<http://www.pse.aegean.gr/labs/eeerpreff/default.aspx?Submenu=67&Show=list>), will be presented:

1. «Crossings», philosophy as interlocutor

e

Performance : Som Body

a

Elena Theodoropoulou, Evi Dimitropoulou, Group of Students

A group of students is invited to react and to be mobilized in relation to an initial conceptual scenario, which, through the way and rhythm of reactions and movements taking place/emerging in the manner of dialogue/encounter, evolves and is modified. The improvisational element exists also in the final presentation, which is formed as a rehearsal among others, a part of a continued process.

2. Φιλοσοφικό αναλόγιο

Έλενα Θεοδωροπούλου, Έλενα Νικολακοπούλου, Μαρία Αργυρίου

Με φωνή, λόγο, εικόνα, ήχο, μέσα από μία αντιφωνική υφή, φιλοσοφία, ποίηση & θεατρική ποίηση συνομιλούν μεταφέροντας, ανταλλάσσοντας και διαπλέκοντας σκέψη, επιχείρημα, συν-αίσθημα, θεωρητικά σκευάσματα & κινήσεις παράφορες ζωής σε θραύσματα, αφηγήσεις & ερμηνείες, ονειρισμούς και κραυγές. Το «φιλοσοφικό αναλόγιο» προκύπτει ως σχεδιασμός σχετικός με την προσπάθεια να διερευνηθούν και να δοκιμαστούν οι τρόποι έκφρασης που εμπεριέχουν και φέρουν τη φιλοσοφία ξεκινώντας από την απλή εκδοχή των θεματικών ή νοηματικών κέντρων και προχωρώντας σε εκδοχές πιο περίπλοκες, με αναδυόμενες, διασταυρούμενες θεματικές που όσο αναδύονται, τόσο είναι δυνατόν να θολώνουν ή και να εξουδετερώνονται. Στην προκειμένη περίπτωση. Το «φιλοσοφικό αναλόγιο», ως performance, ανά-γνωση, εντάσσεται στο ερευνητικό project των ΦιλοσοφAlia και διερευνά από μία ιδιαίτερη σκοπιά τις φιλοσοφικές ενέργειες, την έννοια της φιλοσοφίας στην πράξη.

2. Lutrín Philosophique

Elena Théodoropoulou, Elena Nikolakopoulou, Maria Argyriou

Par voix, discours, image, son, à travers une texture antiphonique, philosophie, poésie et poésie théâtrale conversent en transportant, échangeant et enchevêtrant de pensée, d'arguments, d'affects, préparations théoriques ainsi que de mouvements véhéments de vie en débris, récits et interprétations, rêvasseries et cris. Le « lutrin philosophique » découle en tant que dessein relatif à l'effort de rechercher et d'essayer les modes d'expression comportant la philosophie en partant de la version simple de centres de sens ou de

centres thématiques et procédant à des versions de plus en plus perplexes, à des thématiques émergeant, se croisant, qui, tout en émergeant, peuvent brumer ou même se neutraliser. Le « lutrin philosophique », en tant que performance, re/dé-lecture explore d'un point de vue singulier les gestes philosophiques, le concept de la philosophie en praxis.

2. *Philosophical Lectern*

Elena Theodoropoulou, Elena Nikolakopoulou, Maria Argyriou

Through voice, speech, image, sound, through an antiphonic texture, philosophy, poetry and theatrical poetry came to converse by transporting, exchanging and entangling thought, argument, sentiment, theoretical preparations as well as vehement movements of life in ruins, narratives and interpretations, dreameries and cries. The "philosophical lectern" unfolds as a design for the effort to seek out and test the modes of expression that embrace philosophy from the simple version of meaning centers or thematic centers, proceeding to increasingly complicated versions, to emerging, crossing themes, which, while emerging, may become obfuscated or even neutralized. The "philosophical lectern", as a performance, re/de-reading, is included in the research project of the Philosoph-Alia and explores from a singular point of view the philosophical gestures, the concept of the Philosophy in praxis.

Ανακοίνωση

Communication

Αναστοχασμός/Ανάλυση γύρω από τις καλλιτεχνικές και φιλοσοφικές διαδικασίες / προσεγγίσεις διακυβεύματα που σχετίζονται με τη δημιουργία της παράστασης «Κι αν όλα ήταν κίτρινα;»*

Rita Pedro

Πρόκειται για την ανάλυση μιας συνεργασίας ανάμεσα σε έναν καλλιτέχνη, μία εμπυχώτρια-φιλόσοφο και μία ομάδα παιδιών στο πλαίσιο μίας συμμετοχικής δημιουργίας του θεάματος για παιδιά με τίτλο, «εάν όλα ήταν κίτρινα». Η ανάλυση διαιρείται σε δύο μέρη: στο πρώτο προτείνεται μία φιλοσοφική ανάλυση των διαδικασιών συν-δημιουργίας που οργανώθηκαν από τον καλλιτέχνη μαζί με τα παιδιά: έτσι, το θέαμα συγχρόνως συνδημιουργείται και ερμηνεύεται από τα παιδιά. Στο δεύτερο, έχοντας συνεργαστεί στη δημιουργία μίας από τις σκηνές, θα παρουσιάσω την εργασία συγγραφής των κειμένων στη βάση των συνεδριών φιλοσοφίας με τα παιδιά.

* Ένα συλλογικό βιβλίο με τίτλο: « Αυτό είναι μία συνδημιουργία!: αντι-εγχειρίδιο καλλιτεχνικής εκπαίδευσης στην παιδική ηλικία» γεννήθηκε εξίσου από αυτήν την εμπειρία.

Reflexion/Analyse autour des processus/démarches/enjeux artistiques et philosophiques liés à la création du spectacle « Et si tout était jaune »?

Rita Pedro

Réflexion/Analyse autour des processus/démarches/enjeux artistiques et philosophiques liés à la création du spectacle "Et si tout était jaune"? : Il s'agit d'analyser une collaboration entre une artiste, une animatrice-philosophe, et un groupe d'enfants dans le cadre de la création participative du spectacle jeune public « et si tout était jaune »*. Cette analyse se découpera en deux volets. Le premier propose une analyse philosophique des processus de co-création mis en place par l'artiste avec les enfants : le spectacle est ainsi à la fois co-créé et interprété par les enfants. D'autre part, ayant également collaboré à la création d'une des scènes, je présenterai aussi mon travail d'écriture de textes à partir des séances de philosophies avec les enfants.

*Un livre collectif Ceci est une co-création !: anti-manuel d'éducation artistique dans l'enfance, est également né de cet expérience.

Reflection/Analysis around the artistic and philosophical processes/approaches/ stakes linked to the creation of the spectacle "What if everything was yellow"?

Rita Pedro

It is about the analysis of a collaboration between an artist, an animator- philosopher and a group of children in the framework of a participatory creation of the children's spectacle entitled "If everything was yellow". The analysis is divided into two parts: in the first one is proposed a philosophical analysis of the co-creation processes organized by the artist together with the children: thus, the spectacle is simultaneously co-created and interpreted by the children. In the second, having collaborated in the creation of one of the scenes, I will present the work of writing on the basis of philosophical sessions with children.

* A collective book titled: "This is a co-creation! anti-manual art education in childhood" was born equally from this experience.

Η δημιουργία ενός μωσαϊκού της ομιλίας: ένα αισθητικό εργαλείο οπτικοποίησης των φιλοσοφικών διαλόγων

Johanna Hawken

Δεν είναι απλό να κάνουμε κατανοητή στα παιδιά την ιδιαιτερότητα της φιλοσοφικής συζήτησης: γι' αυτό επιθυμούμε να παρουσιάσουμε ένα παιδαγωγικό εργαλείο που επιτρέπει να οπτικοποιηθεί αισθητικά η ίδια της η φύση. Το «μωσαϊκό της ομιλίας» είναι ένα μέσο υποστήριξης που διαμόρφωσαν τα παιδιά κατά τη διάρκεια των συνεδριών: σε κάθε συζήτηση, ένα παιδί χαράζει την πορεία της ομιλίας και της σκέψης,

όπως κινείται από παιδί σε παιδί, πάνω σε ένα σχέδιο που αναπαριστά τον κύκλο της συζήτησης στην οποία τα άτομα συγκεντρώνονται. Στο τέλος κάθε συνεδρίας, η ομάδα παρατηρεί το σχέδιο, όπου μπορεί κανείς να δει την ομιλία να κυκλοφορεί, τη σκέψη να βαδίζει και το στοχασμό να εμπλέκεται. Φτάνουμε έτσι σε μία αισθητική αναπαράσταση της διανοητικής συνεργασίας που προσιδιάζει στο φιλοσοφικό διάλογο. Όλα τα σχέδια συγκεντρώνονται στη συνέχεια σε ένα μεγάλο μωσαϊκό που συμβολίζει τη συνάντηση των πνευμάτων.

La création d'une mosaïque de la parole: un outil esthétique de visualisation des dialogues philosophiques

Johanna Hawken

Il n'est pas simple de faire comprendre aux enfants la spécificité de la discussion philosophique : c'est pourquoi nous souhaitons présenter un outil pédagogique qui permet de visualiser esthétiquement sa nature propre. La "mosaïque de la parole" est un support constitué par les enfants au fur et à mesure des séances : lors de chaque discussion, un enfant trace le cheminement de la parole et de la pensée, d'enfant en enfant, sur un dessin représentant le cercle de discussion rassemblant les participants. À la fin de la séance, le groupe observe le dessin, où l'on voit la parole qui circule, la pensée qui chemine et la réflexion qui s'emmêle. On obtient une représentation esthétique de la coopération intellectuelle propre au dialogue philosophique. Tous les dessins sont ensuite assemblés dans une grande mosaïque symbolique de la rencontre des esprits.

Creation of a mosaic of speech: an aesthetic tool of visualizing of philosophical dialogues

Johanna Hawken

It is not simple to make understandable to the children the specificity of the philosophical discussion: for this we wish to present a pedagogical tool that allows to visualize aesthetically its very nature. The "mosaic of speech" is a mean of support that was shaped by the children themselves during sessions: in each discussion, a child sets the course of speech and thought, as they move from child-to-child, on a pattern that represents the circle of the discussion in which people gather. At the end of each session, the team observes the plan, where one can see the speech circulating, the thought walking, and the reflection getting involved. Thus, we arrive at an aesthetic representation of the intellectual co-operation that is relevant to philosophical dialogue. Whereupon all the plans are assembled into a large mosaic that symbolizes the encounter of spirits.

Παρουσίαση και άσκηση Φιλο-Τέχνη
Présentation et exercice Philo-Art
Presentation and exercise Philo-Art

Η εξαγωγή και η έγχυση μιας έννοιας από ένα έργο τέχνης
Laetitia Lakaye, Stéphanie Franck και Guillaume Damit

Το εργαστήριο, θεμελιωμένο θεωρητικά σε συγγραφείς όπως ο Arrasse, ο Panofsky και ο Sartre, ξεκινά από μία τυπική περιγραφή του έργου τέχνης. Σε ένα δεύτερο χρόνο, μία έννοια εξάγεται από αυτό το έργο που έχει έτσι συλληφθεί, από-συντεθεί, κατανοηθεί μέσω της περιγραφής, για να γίνει αντικείμενο επεξεργασίας από τη φιλοσοφική συζήτηση. Επενδυμένη, τόσο ως προς τις φιλοσοφικές όσο και από τις εικαστικές της διαστάσεις (πώς ο πίνακας άραγε τις έλαβε υπόψη του;), η έννοια, έχοντας επίσης αποκτήσει υπόσταση μέσα από τη φιλοσοφική συζήτηση, εγχέεται σε έναν τρίτο χρόνο σε μία φωτογραφία. Η τελευταία φάση επιτρέπει, μέσω μίας επιστροφής στην προφορικότητα και τη συλλογικότητα, να έρθουν αντιμέτωπες οι προσωπικές πραγματώσεις και οι διαδικασίες που χρησιμοποιήθηκαν από τον καθένα για την έγχυση της φιλοσοφικής έννοιας. Αυτός ο νέος μηχανισμός, αρθρώνει την τέχνη και τη φιλοσοφία δίχως παράθεση εργαστηρίων, αλλά σε μία συνεκτική διαδικασία που είναι αυτο-αναστοχαστική σε κάθε στάδιό της.

L'extraction et l'injection d'un concept à partir d'une œuvre d'art
Laetitia Lakaye, Stéphanie Franck et Guillaume Damit

L'atelier, fondé théoriquement sur des auteurs comme Arrasse, Panofsky et Sartre, débute par une description formelle de l'œuvre d'art. Dans un deuxième temps, un concept est extrait de cette œuvre d'art appréhendée, décomposée, comprise par la description, pour être travaillé par la discussion philosophique. Étoffé, tant dans ses dimensions philosophiques que picturales (comment le tableau en a-t-il rendu compte ?), le concept épaissi par la discussion philosophique est dans un troisième temps injecté dans une photographie. La dernière étape permet par un retour à l'oralité et au collectif de confronter les réalisations personnelles et les processus utilisés par chacun pour injecter le concept philosophique. Ce nouveau dispositif, articule l'art et la philosophie sans juxtaposition d'ateliers, mais dans un processus cohérent qui se réfléchit à chaque étape.

The extraction and infusion of a concept from a work of art

Laetitia Lakaye, Stéphanie Francket and Guillaume Damit

The workshop, founded theoretically on writers like Arrasse, Panofsky and Sartre, begins with a typical description of the artwork. Thus, in a second time, a concept is derived from this very work being captured, de-synthesized, understood through the description in order to become afterwards object of processing through philosophical discussion. Investing, both in its philosophical and in the visual dimensions (how did the painting take them into account?), at a third time, the concept, having also gained substance through the philosophical discussion, is injected into a photograph. Then the final phase allows, through a return to orality and collectivity, to be faced with the personal events and processes which was used by everyone for the infusion of the philosophical concept. This new mechanism, articulates art and philosophy without quoting workshops, but in a coherent process that is self-reflective at each stage.

Φιλοσοφικά Αντικείμενα

Έλενα Θεοδωροπούλου, Φανή Παραφόρου, Έλενα Νικολακοπούλου

Το project αφορά στην οργάνωση εκθεσιακού γεγονότος από τους/τις φοιτητές/τριες, το οποίο θα συνίσταται στην παρουσίαση ιδεών / έργων τους σχετικά με τη δημιουργία / κατασκευή / εφεύρεση νέων αντικειμένων ή με την επιλογή ή το μετασχηματισμό ήδη υπάρχοντων αντικειμένων, τα οποία θα ορίζονται/αναδεικνύονται/διερευνώνται ως «φιλοσοφικά αντικείμενα». Πρόκειται για ένα παιδαγωγικό-μυητικό / ερευνητικό σχέδιο, με απώτερο στόχο μία ορισμένη ευαισθητοποίηση των συμμετεχόντων στην αναγνώριση και τον προσδιορισμό του φιλοσοφικού στοιχείου. Το ερευνητικό ερώτημα στο οποίο παραπέμπει το εγχείρημα, είναι διττό και αφορά στον προσδιορισμό αφενός της έννοιας του αντικειμένου και αφετέρου της φιλοσοφικής του ποιότητας ή αλλιώς στη δυνατότητα και τους τρόπους ενός αντικείμενου να οριστεί / κατανοηθεί ως φιλοσοφικό αλλά και στη δυνατότητα του φιλοσοφικού να συναρτηθεί με την έννοια και τους τρόπους του αντικειμένου.

Objets Philosophiques

Elena K. Théodoropoulou, Fani Paraforou, Elena Nikolakopoulou

Le projet concerne l'organisation, par les étudiant-es, d'une exposition présentant leurs idées/œuvres relativement à la création/construction/invention de nouveaux objets ou modification/transfiguration d'objets déjà existants, qui désormais seront déterminés/mis en avant/questionnés comme des «objets philosophiques». Il s'agit d'un projet pédagogique-initiatique/de recherche, dont le but ultime sera une certaine sensibilisation des participant-es à la reconnaissance et la détermination de l'élément philosophique. La question de recherche à laquelle cet effort renvoie est double et concerne d'une part la détermination du concept d'objet et d'autre part de sa qualité philosophique, de la possibilité et des modalités pour un objet d'être compris comme philosophique, mais aussi à la possibilité du philosophique d'être associé/tissé avec le concept et les modes de l'objet.

Philosophical Objects

Elena K. Theodoropoulou, Fani Paraforou, Elena Nikolakopoulou

The project refers to the organization of an expository event by the students, which will consist of the presentation of their ideas/works regarding the creation/construction/invention of new objects or the selection or the transformation of already existing objects, which will be defined/highlighted/questioned as “philosophical objects”. It concerns a pedagogic-initiatory/research plan, with ultimate aim a certain awareness of the participants of recognizing and defining the philosophical element. The research query this project refers to is double and regards the definition, on the one hand of the concept of object and on the other hand of its philosophical quality or else of the possibility and the ways of an object to be defined/understood as philosophical, but also of the possibility of the philosophical to be connected to the concept and the ways of the object.

Επιμέλεια του Προγράμματος:

Edwige Chirouter & Έλενα
Θεοδωροπούλου

Οργάνωση του Προγράμματος:

Επιτροπή Οργάνωσης των *Νέων
Φιλοσοφικών Πρακτικών*, Mélanie
Olivier & Véronique Delille

Μακέτα του γαλλικού προγράμματος:

Romain Jalabert

Βιβλίο Περιλήψεων & Μεταφράσεις:

Έλενα Θεοδωροπούλου, Έλενα
Νικολακοπούλου, Ευγενία Πάττα

Coordination du programme:

Edwige Chirouter & Elena
Théodoropoulou

Organisation du programme:

Comité d'organisation des *Nouvelles
Pratiques Philosophiques*, sous la
responsabilité de Mélanie Olivier &
Véronique Delille.

**Maquette de la version française du
programme:** Romain Jalabert

Livre des Résumés et Traductions:

Elena Théodoropoulou, Elena
Nikolakopoulou, Eugenia Patta

Program editing:

Edwige Chirouter & Elena
Théodoropoulou

Program organization:

Committee of organization of *New
Philosophical Practices* Mélanie Olivier
& Véronique Delille.

**Template of the French version of the
Program:** Romain Jalabert

Books of Abstracts & Translations:

Elena Theodoropoulou, Elena
Nikolakopoulou, Eugenia Patta